

Chefen, idet man forlanger, at den, der er Chef for det hele og altsaa skal have Inspektionen for samtlige 4 Detachementer, tillige skal være Detachementskommandør, bringer man ham i en uheldig Stilling, der bliver ganske særlig uheldig, naar han ikke en Gang har en Officer til næstkommanderende, men kun en Underofficer. Hvor fink en Underofficer det end kan være, er det dog et højst uheldigt Forhold. For at al Tjeneste samtidig kan varetages paa rette Maade, vil det være nødvendigt, at der er en Officer som Detachementskommandør ved hver af de selvstændige Detachementer, og at der foruden Kommandørerne er en Chef til at inspicere det hele. At det er nødvendigt, er i alt Fald for Byernes Vedkommende indlysende, fordi der ved enhver af Byerne kan være Tale om Repræsentationspligt overfor fremmed Militær, og en saadan Repræsentationspligt kan man ikke paalægge Underofficerer. Det er jo en kendt Ting, og ingen skal mere end jeg være villig til at betone det, at vort Underofficerskorps er saa vel uddannet og i det hele taget saa dannet, at man maa stille det overordentlig højt. Naar det har været foreslaaet at ansætte Stabssergenter paa sine Stedet i Stedet for Officerer, skal ingen stærkere end jeg udtale min Glæde over, hvor udmærkede Folk vi have mellem vore Stabssergenter, men naar man skal optræde som Repræsentation overfor en fremmed Magt, maa man tage Hensyn til, hvorledes man i disse fremmede militære Kredse, enten det nu er maritime, eller hvad det er, ser paa Underofficersstanden. Der maa tages Hensyn til, at der ikke ses saaledes paa den, at man vilde anse det for passende eller overhovedet finde sig i, at der blev sendt en Underofficer ud for at repræsentere, om han end var nok saa intelligent og dannet.

Der er i § 4 en ganske mærkelig Bestemmelse om, at Officererne — eller det gælder vel alle Befalingsmændene — ikke maa paatage sig andre Hverv end deres egentlige Tjeneste. Det synes jeg er meget stærkt. En Officer eller Underofficer maa altsaa ikke, hvis en Familie ønsker, at han skal undervise den selv og dens Børn i Dansk, paatage sig noget saadant, thi det er et „andet Hverv“. Bestemmelsen synes til Dels at bero paa en Misforstaaelse, thi det har neppe været den højtærede Ministers Mening at ville gaa saa meget længere end den Bestemmelse, som Kolonialraadene havde tilraadet. Kolonialraadene havde ønsket, at Befalings-

mændene ikke maatte „accept any appointment or fill any situation“, men baade Ordet „appointment“ og Ordet „situation“ betegne en aldeles bestemt fast Stilling, fast Ansættelse. Saa vidt jeg kan oversætte det, kunde det have været gengivet med, at en Officer ikke maatte modtage nogen anden *Ansættelse*, men naar man her bruger Ordet *Hverv*, gaar man langt videre. Det hedder saa, at han kun maa gøre det, naar Tilladelse dertil gives ham af Finansministeriet. Kolonialraadet vilde have haft, at Tilladelsen skulde gives af det selv. Det er for saa vidt en Forbedring, der er sket, men er det nødvendigt at ulejlige Finansministeren med Spørgsmaal om, hvorvidt en Officer maa paatage sig et eller andet Hverv? Det forekommer mig, at det kunde være tilstrækkeligt, at Guvernøren afgjorde det.

Et meget vigtigt, hermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal er Oprettelsen af en Milit. Det hedder sig, at man egentlig derovre havde ønsket, at et Lovforslag om Oprettelse af en Milit kunde være traadt i Kraft samtidig med Loven om Gendarmeriet. Spørgsmaalet bliver da: Hvorledes bliver Befalingsmændenes Stilling overfor Militen? De ville rimeligvis faa det Hverv at være Instruktører for den. Mellem dem, som sandsynligvis ville indtræde i Militen, ere Folk, som ere Sekondløjtnanter herhjemme fra. De ville der maaske komme i en mere underordnet Stilling. Skulle de saa stilles under den Underofficer, som eventuelt kunde være Detachementskommandør? Det vilde ogsaa være en skæv Stilling. Det er en Sag, som jeg finder maa overvejes ret alvorligt.

I Forbindelse dermed vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister. Kunde Stillingen i Militen for eventuelle værnepligtige, som ere derovre i civile Stillinger, ikke medføre visse Lempelser i Tjenesten herhjemme, saa de f. Eks. kunde blive fri for Rejsen hjem ved Genindkaldelse eller ved denne kunde faa deres Rejse fuldstændig godtgjort. Det ved jeg ikke, om de kunne efter de nu gældende Bestemmelser.

For at fatte mig saa kort som muligt skal jeg lade Resten ligge — idet jeg haaber, at det kan komme frem i Udvalget —, dog paa et Spørgsmaal nær, nemlig Lønningsspørgsmaalet. Saa vidt jeg har forstaaet Forholdene derovre, ere Lønningerne satte betænkeligt lavt. Ud fra de samme Motiver, som anføres for de Lønninger, der nu ere nedsatte, havde